

Expedient: 378/13

El Consell Tributari, reunit en sessió de 17 de març de 2014, coneixent del recurs presentat per la Sra. SCC, ha estudiat la proposta elaborada pel ponent designat a l'efecte, adoptant el següent acord:

ANTECEDENTS DE FET

- 1.- En data 28 de juliol de 1998, el Sr. FBC i la Sra. SCC, adquireixen, en proindivís, l'immoble situat al C/...
- 2.- El 19 de gener de 2000, atorgaren escriptura pública de dissolució de comunitat davant el Notari Sr. EAR, amb el núm. ... del seu protocol, mitjançant la qual, van procedir a la dissolució de la comunitat existent sobre la finca de referència, adjudicant-se la Sra. CCC la meitat indivisa que pertanyia Sr. FBC.
- 3.- El 26 de gener de 2007, la interessada va transmetre la finca de referència i en data 23 de febrer de 2007 va ingressar l'impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana, mitjançant autoliquidació, per dita transmissió, indicant com a data d'adquisició de l'immoble transmès, un 50% el 28 de juliol de 1998, i l'altra 50% el 19 de gener de 2000.
- 4.- En data 17 de setembre de 2010, es va girar una liquidació complementària al comprovar-se que la data d'adquisició indicada en l'autoliquidació practicada era inexacta. La liquidació consta notificada el 14 d'octubre de 2010.
- 5.- El 15 de novembre de 2010, la Sra. SCC, interposa recurs d'alçada contra la liquidació de l'impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana, amb rebut núm. PV-2010-2-18-....., complementària de l'autoliquidació practicada per la interessada amb motiu de la transmissió, el 26 de gener de 2007, de la finca situada al C/

Al·lega que era propietària de la finca transmesa, d'un 50% des del 28 de juliol de 1998, i de l'altre 50% des del 19 de gener de 2000, i no del 100% des del 28 de juliol de 1998 com s'indica en la liquidació que s'impugna, per la qual cosa considera que l'autoliquidació practicada en el seu dia era correcta.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- El recurs s'ha presentat en forma i en el termini d'un mes que estableix a l'efecte l'article 46.1 de la Llei 1/2006, de 13 de març, per la qual s'aprova el règim especial del municipi de Barcelona. La circumstància que la liquidació es notifiqués el 14 d'octubre de 2010 i que el recurs es deduí el 15 de novembre de 2010 no enerva aquesta conclusió, per quant, si bé és cert que els terminis fixats en mesos es computen de data a data, segons la jurisprudència que ha interpretat l'apartat 2 de l'article 48 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, també ho és que l'apartat 3 del mateix article estableix que quan el darrer dia del termini sigui inhàbil s'entendrà prorrogat al primer dia hàbil següent i aquella circumstància concorria en el dia 14 de novembre de 2014, que era festiu, per la qual cosa el termini conclouia el següent dia 15, data en què es va presentar el recurs.

Segon.- Quan al fons de l'assumpte, aquest Consell ha de mostrar la seva conformitat amb la proposta de l'Institut Municipal d'Hisenda, que considera que la divisió de cosa comú té efectes determinatius o especificatius i que no constitueix transmissió de béns subjecta a l'Impost, per la qual cosa no interfereix en el còmput del període de tinència. En el supòsit de venda efectuada per qui inicialment va adquirir en condomini i després va reunir el total domini per divisió de la cosa comú, el període de tinència s'inicia en la data de l'adquisició de la cosa comú i no es divideix en dos dates, la d'adquisició primigènia pel *condómino* d'una meitat indivisa i la d'adquisició de l'altra meitat per divisió. I això és així encara que la indivisibilitat de la cosa obligui a adjudicar a un dels comuns la totalitat de la finca a canvi de compensar a l'altra del seu valor, el que podria donar lloc a pensar en una transmissió patrimonial de l'excés. En aquest cas, es produeix certament una adjudicació de la totalitat de la finca a la recurrent, a canvi que aquesta assumeixi el deute del pagament de la càrrega hipotecària que grava la finca. Per esvair la idea de la doble transmissió hem de reproduir al respecte la doctrina de la Sentència del Tribunal Suprem de 17 de desembre de 1997, dictada en interès de llei i que ha estat invocada per aquest Consell en anteriors informes. Concretament, el fonament jurídic Quart de l'esmentada Sentència resumeix l'opinió de l'alt Tribunal en la següent forma: *“Por tanto, hemos de concluir que tanto en el impuesto sobre transmisiones patrimoniales como en el impuesto sobre el incremento de valor de los terrenos el principio general consiste en que el exceso de adjudicación resulta no sujeto por tener como causa la indivisibilidad del inmueble, con independencia del origen (sucesorio o*

contractual) de la copropiedad, ya que las normas del Código civil relativas a la comunidad de bienes se remiten en este extremo a las del derecho sucesorio, e incluso aunque dicho exceso sea compensado como ocurre en el presente caso". En altres paraules, no està subjecta a l'impost la indivisibilitat en cap cas, qualsevol que sigui l'origen de l'adquisició primigènica, ni tampoc l'excés d'adjudicació que deriva de la necessitat de compensar al perjudicat en la divisió i el període de tinència s'inicia en la data d'adquisició en comú de la cosa.

Per tot això,

ES PROPOSA

DESESTIMAR el recurs i CONFIRMAR la liquidació objecte del recurs.